

INHOUD

INLEIDING	6
Hoofdstuk 1 HET BEGIN	9
Hoofdstuk 2 BOWIE'S VROEGE CARRIÈRE	19
Hoofdstuk 3 ZIGGY ALS EEN RAKET OMHOOG	27
Hoofdstuk 4 DE VLEUGELS TE DICHT BIJ DE ZON	37
Hoofdstuk 5 IN DUIKVLUCHT RICHTING AARDE	47
Hoofdstuk 6 GERED DOOR BERLIJN	59
Hoofdstuk 7 HOE BEDOEL JE 'HET KLINKT MACHINAAL'	69
Hoofdstuk 8 EEN MONSTERLIJK BELANGRIJKE LIVEATTRACTIE	79
Hoofdstuk 9 VERDIENSTELIJK KUNSTENAAR, GEPASSIONEERD VERZAMELAAR	87
Hoofdstuk 10 INSPIRATIE VOOR DE MODE	95
Hoofdstuk 11 HET EINDE	103
MUZIEK EN PRIJZEN	114
NOTEN	121
FOTOVERANTWOORDING	123

HOOFDSTUK 5

IN DUIKVLUCHT RICHTING AARDE

David begon zich in het management te verdiepen. Hij dacht dat Defries en hij gelijkwaardige zakenpartners waren, maar ontdekte dat zijn manager hem op één gebied te slim af was geweest: Defries bezat alle masters van Davids materiaal.¹

Hij voelde zich bestolen, keek wel twee keer uit met wie hij sprak en wat hij zei en probeerde het tij te keren. Hij leerde Corinne ‘Coco’ Schwab kennen, de vrouw die veertig jaar lang zijn persoonlijke assistent en trouwe vriendin zou zijn. Ze vergezelde hem op tournee door de VS en hield ‘irritante’ mensen op afstand, onder wie Angie. Dat Angie haar niet mocht, moge duidelijk zijn.²

David verruilde het hotel voor een New Yorks herenhuis aan West 20th Street. Hij ‘leek onder bijna ondraaglijke druk te staan’, grotendeels omdat hij RCA had gevraagd hem te steunen in zijn aanstaande conflict met Defries en bang was voor een juridische aanval. Volgens Ava zei hij te worden achtervolgd door ‘psychische vampiers’. Hij leed in feite aan een vorm van paranoia.³

Uiteindelijk gingen David en Defries na slepende, traumatische en gecompliceerde onderhandelingen in 1975 uit elkaar. Het was geen gemakkelijke scheiding en Defries kreeg een percentage ‘van een deel van het inkomen van de

‘Hij voelde zich bestolen, keek wel twee keer uit met wie hij sprak en wat hij zei en probeerde het tij te keren. Hij leerde Corinne ‘Coco’ Schwab kennen, de vrouw die veertig jaar lang zijn persoonlijke assistent en trouwe vriendin zou zijn.’

Bowie brengt *Diamond Dogs* uit, een losjes op George Orwells 1984 gebaseerd conceptalbum.

1974

(Boven: David in de Boston Music Hall tijdens de Philly Dogs-tournee, 15 november 1974.)
(Rechts: Op Waterloo Station, Londen, met Bodyguard, Erik Hausch en Corinne ‘Coco’ Schwab, die veertig jaar lang zijn persoonlijke assistent was, 30 juni 2002.)

zanger over de komende zeven jaar’. De strijd kende een van zijn lichtere momenten toen Defries aan RCA-baas Mel Ilberman vroeg waarom hij David steunde terwijl RCA juridisch gezien aan MainMan vastzat. Ilberman antwoordde dat RCA in elk conflict tussen artiest en manager partij zou kiezen voor de artiest. ‘Het punt is,’ zei hij Defries, ‘dat jij niet kunt zingen.’⁴

De onderhandelingen vonden plaats terwijl *Young Americans* elk moment kon uitkomen, wat de zaken er niet makkelijker op maakte. Uiteindelijk werd een schikking getroffen. Het was een overwinning voor MainMan, dat de volledige financiële rechten hield van de periode september 1972 tot maart 1975, waarin Defries manager was en Davids productie enorm.

MainMan kreeg nog steeds de volle 50% van alles uit die periode, alsook 50% van alle toekomstige royalty’s over die periode en zelfs 50% van de vroege Decca-opnames, al waren die van vóór

**‘Het punt is,’
zei hij Defries,
‘dat jij niet
kunt zingen.’**

zijn management. 'MainMan had op zijn beurt niet langer exclusief bezit en zeggenschap over de albummasters maar moest die delen met David.' Het contract liep nog zeveneneenhalf jaar door en MainMan wilde zich alleen als manager terugtrekken als het tot 30 september 1982 'nog eens 16% van Davids bruto-inkomsten over *alle* bronnen kreeg' met uitzondering van persoonlijke optredens, waarover het 5% zou ontvangen.⁵

Defries was een sjacheraar eersteklas geweest, had op veel te grote voet geleefd en regelmatig andere mensen of bedrijven voor de kosten laten opdraaien. Maar misschien moet je zo in elkaar zitten om een rock-'n-roll-carrière te lanceren. Je moet tenslotte groot denken, brutaal zijn en invloed hebben. En talent uiteraard.

David had zich intussen op het occulte gestort en ontmoette Kenneth Anger, die een film had gemaakt over Aleister Crowley, de victoriaanse liefhebber van de zwarte kunsten. Anger was de excentriciteit zelf, en zijn appartement was permanent in duisternis gehuld. Led Zeppelin-gitarist Jimmy Page was ook geïnteresseerd in Crowley en bezocht David en Ava in hun herenhuis. Op een avond speelde er tussen David en Page 'een felle strijd om onuitgesproken macht', aldus Ava. 'Ik zag hoe ze oogcontact maakten en dat was heel eng.'⁶

('The thin white duke', circa 1974.)

'Hij had een "faustiaans pact" gesloten toen hij bij Defries tekende: Defries kreeg financieel gezien de vrije hand en David mocht alles doen waar hij zin in had.'⁷

Het album *The Young Americans* komt uit, alsmede het samen met John Lennon geschreven 'Fame', dat Bowies eerste nr. 1-single in de VS wordt.

1975

(Staan in een Mercedes convertible op Victoria Station, Londen, mei 1976. Sommigen dachten dat hij die dag een nazi-groet bracht, maar David liet heel duidelijk weten dat hij gewoon naar z'n fans zwaaide.)